

TẬP 7

HỒI 74

U Cơ

Một giấc mộng, phẳng phất như đã cả nghìn năm.

Hắn một mình bước trong bóng đêm, cho đến khi nhìn thấy một thôn trang hiện ra phía trước. Ánh dương quang tươi đẹp trải trên cảnh xóm thôn trông rất quen thuộc. Hắn chạy thật nhanh, những khuôn mặt thân quen nhìn hắn mỉm cười, đùa đùa với hắn.

Không khí trong lành khiến tâm hồn hắn vô cùng thư thái. Hắn dừng lại trên bãi cỏ mượt đầu thôn, cảm thấy những lá cỏ mơn man trong gió, bất giác nở một nụ cười hân hoan vui sướng.

Đột nhiên một lũ trẻ con, không biết từ đâu chạy tới bao vây lấy hắn, một đứa mặt mũi khô ngô quát lên lanh lảnh: "Người có phục hay không? Phục hay không?" Nhìn kỹ lại hóa ra chính là Lâm Kinh Vũ.

"Phục hay không..."

Hắn lẩm bẩm một mình, chính những lời này, năm xưa ấy...

Trời đất bỗng nhiên tối sầm lại, mây đen sà xuống sát đỉnh đầu như cả bầu trời sắp sập xuống, mọi người xung quanh đột nhiên biến mất, thôn trang yên bình phía xa thoát đã tan biến chẳng còn dấu vết gì, bóng tối lan tràn mặt đất, chỉ có một cột sáng le lói chiếu rọi thân hình lơ lửng của đứa trẻ, trong cơn kinh hoàng không biết bầu vút vào đâu...

Hắn sợ hãi kêu to: "Ta chịu phục rồi, chịu phục rồi..."

Hai đầu gối hắn run rẩy sụp xuống, mồ hôi chảy ròng ròng, không ngừng thở dốc.

"Tiểu Phàm, người sao vậy?" Có ai đó bỗng nắm chặt lấy hai vai của hắn, thanh âm rất quen thuộc phẳng phất lo lắng sợ hãi.

Trương Tiểu Phàm hỗn hển, ngược nhìn Lâm Kinh Vũ đang ở trước mặt, sắc diện khẩn trương nhưng trông rất tiêu tụy, cũng đang chăm chú nhìn hắn. Tiểu Phàm run rẩy hoảng hốt, nhìn khắp xung quanh, bỗng thấy mình đang ở trong một căn phòng khách

nhỏ, bài trí đơn sơ, chỉ có một cái bàn gỗ và một cái giường gỗ rất đối bình thường, bản thân hắn lúc này đang nằm ở trên giường, người phủ một tấm chăn mỏng.

Hắn khẽ cúi đầu, cố gắng định thần lại, nói: "Ta vừa mơ thấy ác mộng."

Lâm Kinh Vũ nhìn hắn, môi khẽ mấp máy run run, chậm chạp thu tay lại.

Trương Tiểu Phàm im lặng một lát, đoạn hỏi: "Nơi này là nơi nào?"

Lâm Kinh Vũ thoáng do dự, trả lời: "Chúng ta đã rời khỏi Lưu Ba Sơn rồi, giờ đã tới Xương Hợp Thành ở bên bờ Đông Hải, chỗ này là một khách sạn nhỏ ở Xương Hợp Thành."

Trương Tiểu Phàm trầm mặc không nói gì.

Căn phòng bỗng trở nên vô cùng tĩnh lặng, hồi lâu sau Lâm Kinh Vũ mới đột nhiên cất tiếng nói: "Tiểu Phàm, người có chuyện gì cần nói với ta không?"

Chỉ thấy đôi bờ vai của Tiểu Phàm khẽ run lên, bắt gặp đôi mắt của Lâm Kinh Vũ đang nhìn mình, người bạn thời thơ ấu ấy giờ đang chăm chú nhìn hắn, đôi mắt sâu thẳm, nhưng cái nhìn phảng phất có gì đó khác thường.

Hắn cúi đầu, chậm chạp nói: "Không có gì."

Lâm Kinh Vũ khẽ nhú mày, tưởng chừng như muốn nói điều gì, nhưng rồi lại thôi.

Sau một lát im lặng, Trương Tiểu Phàm bỗng cất tiếng hỏi: "Chúng ta quay về đây như thế nào?"

Lâm Kinh Vũ thở dài, nói: "Hôm đó trên Lưu Ba Sơn, sau khi người hôn mê, mọi người trông thấy... bộ dạng của người rồi, đều nhìn nhau lo lắng không biết xử trí ra sao, cuối cùng sư phụ ta và Điền sư thúc mới thương lượng với nhau, để cho người đưa người về trước. Ma Giáo khi đó tựa hồ cũng rất rối loạn, chỉ tập trung chú ý vào con quái thú, cũng không gây ra trở ngại gì đáng kể, vì thế mà chúng ta đều trở về Xương Hợp Thành an toàn."

Trương Tiểu Phàm trầm ngâm hồi lâu mới hỏi tiếp: "Ta đã hôn mê như vậy bao lâu rồi?"

Lâm Kinh Vũ nói: "Ba ngày rồi."

Trương Tiểu Phàm im lặng không nói gì, Kinh Vũ nhìn thấy bộ dạng tội nghiệp của hắn, trong lòng bỗng nhiên rung động, không kìm được buột miệng nói: "Tiểu Phàm, người thực ra có chuyện gì, làm sao người lại có..."

"Kinh Vũ!" Trương Tiểu Phàm đột nhiên kêu to, chặn ngang câu hỏi của Lâm Kinh Vũ.

Kinh Vũ giật mình, nhìn Tiểu Phàm trần trối.

Trương Tiểu Phàm như không để ý đến sắc diện của Lâm Kinh Vũ, cúi đầu trầm giọng khàn khàn: "Người đừng hỏi, đừng có đem chuyện tốt xấu mà hỏi đi hỏi lại ta hoài."

Lâm Kinh Vũ bặm môi, đứng phắt dậy, nhìn Tiểu Phàm một lúc lâu, cuối cùng quay lưng bước thẳng ra ngoài, ra đến cửa bỗng nhiên quay mình, nhìn Tiểu Phàm nói: "Tiểu Phàm, người cứ yên tâm, dù người có... bất cứ nguyên nhân gì, ta cũng vẫn tin tưởng người, ta nhất định trước mặt sư phụ sẽ cầu xin cho người!"

Trương Tiểu Phàm ngồi trên giường, ngây người ra, dường như không nghe thấy những gì Lâm Kinh Vũ vừa nói. Lâm Kinh Vũ nhìn hẩn một lần nữa rồi quay mình bỏ đi, ra đến cửa, gặp mấy người đứng ở bên ngoài, chỉ nghe Kinh Vũ dừng lại hạ giọng nói nhỏ gì đó với bọn họ mấy câu, rồi tiếng chân hẩn ngày một xa dần.

Căn phòng lại trở về vô cùng an tĩnh.

oOo

Không biết đã bao lâu, Trương Tiểu Phàm mới từ từ ngẩng đầu lên, khẽ hé chăn, chỉ thấy mình vẫn đang mặc bộ y phục thường ngày mặc ở Lưu Ba Sơn, chắc là không có ai thay cho hẩn. Hẩn vô thức đưa tay lên đầu giường lần kiểm, nhưng đột nhiên dừng tay lại giữa khoảng không.

Hoàn toàn không có gì cả.

Bao năm nay hẩn vẫn để Thiêu Hỏa Côn ở đó, giờ chẳng còn thấy tung tích đâu nữa.

Hẩn sợ hãi ngây người ra, bất giác môi khẽ run run.

Đột nhiên, hẩn nhảy khỏi giường, chạy ra mở tung cánh cửa.

Hai người đứng bên ngoài ngạc nhiên quay đầu lại, thì ra là Tổng Đại Nhân và Đồ Tất Thư.

Trông thấy Trương Tiểu Phàm, cả hai thần sắc thoáng lộ vẻ rất cổ quái, giây lát Đồ Tất Thư mới cười lên một tiếng: "Tiểu... tiểu sư đệ, đệ tỉnh lại rồi đấy à?"

Ánh nắng từ khoảng trời phía sau lưng hai người chiếu xuống khuôn mặt Tiểu Phàm, hẩn đột nhiên cảm thấy mắt hoa đầu váng, cả thân hình lão đảo muốn ngã.

Tổng Đại Nhân mặt biến sắc, vô thức giơ tay ra muốn đỡ lấy Trương Tiểu Phàm, nhưng cánh tay mới giơ ra nửa chừng đột nhiên lại rút lại.

Trương Tiểu Phàm run rẩy nhìn Tổng Đại Nhân, vị đại sư huynh hẳn yêu thương gắn bó từ thơ bé giờ sắc mặt trắng bạch như tờ giấy.

Tổng Đại Nhân mấp máy khóe môi, khó khăn lắm mới thốt ra lời: "Tiểu sư đệ, người thân thể hãy còn mang thương thế, tốt nhất nên tĩnh dưỡng ở trong phòng, đừng ra ngoài đi lung tung."

Trương Tiểu Phàm từ từ đứng thẳng người dậy, vừa mới dợm bước qua ngưỡng cửa, đột nhiên dừng lại, cất tiếng hỏi: "Đại sư huynh, Thiêu Hỏa Côn của đệ đâu rồi?"

Tổng Đại Nhân và Đỗ Tất Thư biến sắc, đưa mắt nhìn nhau, giây lát Tổng Đại Nhân mới chậm rãi trả lời: "Tiểu sư đệ, pháp bảo của người sư phụ tạm thời cất giữ, người đừng có lo."

Trương Tiểu Phàm lẳng lặng không nói gì, khẽ quay mình, chậm chậm khép cửa lại.

oOo

Trong một góc hẻo lánh của khách sạn, một gian phòng tĩnh mịch, ba người Thương Tùng đạo nhân, Điền Bất Dịch và Tiêu Dật Tài đang ngồi trầm ngâm im lặng.

Trên mặt bàn gỗ tròn ở giữa ba người, thanh Thiêu Hỏa Côn đen đúa nằm im lìm vô hại.

Đột nhiên, một cánh tay vươn ra nhắc lấy thanh Thiêu Hỏa Côn, nhìn lại thì ra là Thương Tùng đạo nhân. Chỉ thấy ông đưa thanh Thiêu Hỏa Côn lên trước mặt, dùng tay vuốt ve nhẹ nhàng, khi ngón tay chạm phải viên Phệ Huyết Châu ở đầu côn, ánh mắt ông thoáng lóe lên ánh dị thường, hồi lâu mới chậm rãi nói: "Vật này phải chăng là Phệ Huyết Châu?"

Điền Bất Dịch bỗng ậm ừ một tiếng lạnh lẽo.

Tiêu Dật Tài khẽ liếc nhìn Điền Bất Dịch rồi quay qua Thương Tùng đạo nhân nói: "Thỉnh ý nhị vị sư thúc bây giờ phải xử lý việc này thế nào?"

Thương Tùng đạo nhân liếc nhìn Tiêu Dật Tài, thông thả nói: "Tiêu sư đệet thường ngày chẳng phải là rất đa mưu khôn khéo đó sao, người có cao kiến gì không?"

Tiêu Dật Tài lắc đầu nói: "Sự việc lần này quá hệ trọng, đệ tử quả không biết giải quyết thế nào cho phải."

Thương Tùng đạo nhân nhìn Điền Bất Dịch, thấy sắc mặt lão hiện giờ xanh xám cả lại, bèn nói: "Việc phiền phức nhất bây giờ là các đạo hữu Thiên Âm Tự không ngừng cật vấn chúng ta làm thế nào mà Trương Tiểu Phàm lại có thể tu luyện Đại Phạm Bát Nhã chân pháp của họ. Thái độ của họ có vẻ rất trầm trọng, nếu mấy người đứng đầu như chúng ta mà không cố gắng hết sức làm minh bạch chuyện này, áp chế tình hình, thì e là môn phái họ sẽ kéo cả sang Thanh Vân Môn ta đòi người tra hỏi."

Điền Bất Dịch lạnh lùng nói: "Bọn họ muốn làm khó người khác sao? Có những bậc trưởng bối Thanh Vân Môn chúng ta ở đây, dù là đệ tử bản môn có xảy ra chuyện gì đi nữa, cũng không đến lượt người ngoài nhúng tay vào!"

Thương Tùng đạo nhân nhú mày, có vẻ đang định nói một câu gì, thì Tiêu Dật Tài đã lên tiếng: "Nhắc mới nhớ, Điền sư thúc, sớm hôm nay cháu có gặp Lý sư huynh bên Phần Hương Cốc, huynh ấy hình như cũng muốn tới bên ta đòi người."

Thương Tùng đạo nhân khẽ rung động, Điền Bất Dịch quắc mắt, giận dữ nói: "Việc này thì có dính dáng gì đến Phần Hương Cốc bọn họ chứ!"

Tiêu Dật Tài hạ giọng nói: "Điền sư thúc bớt giận, thật lòng mà nói cháu thấy bên Phần Hương Cốc không phải vô lý mà gây chuyện đâu. Theo Lý sư huynh nói thì trước đó, huynh ấy có cùng với Trương sư đệ thâm nhập vào Hắc Thạch Động, sào huyệt của lũ hỏa yêu hồ, mục đích là để tìm kiếm một bảo vật của Phần Hương Cốc. Trương sư đệ là người tới nơi trước tiên, khi người của Phần Hương Cốc xuống đến nơi thì đã thấy yêu hồ chết rồi, còn bảo vật thì chẳng có tung tích gì. Trương sư đệ có nói là không nhìn thấy bảo vật ấy, khi đó hai người Phần Hương Cốc bọn họ chỉ thấy hơi kỳ quái thôi, giờ thì lại nảy sinh nghi ngờ là Trương sư đệ đã lấy trộm..."

"Rầm" một tiếng khủng khiếp, Điền Bất Dịch thần sắc phần nộ vô cùng, gơ tay đập mạnh xuống bàn. Chỉ nghe "rắc" một cái, cả chiếc bàn run rẩy rồi đổ sập xuống, hiển nhiên chân bàn đã bị phát chưởng đó chấn động gãy làm mấy đoạn rồi.

Tiêu Dật Tài sắc mặt thoáng hoảng hốt, Thương Tùng đạo nhân thì lông mày nhú cả lại, hừ một tiếng: "Phần Hương Cốc rõ ràng chẳng có ý tốt đẹp gì, việc tra xét vô căn cứ này không thể đem lý ra mà nói với họ được."

Tiêu Dật Tài khẽ gật đầu nói: "Chuyện của Phần Hương Cốc đúng ra chúng ta chẳng có can hệ gì, nhưng có điều Trương sư đệ hôm đó trước mặt bao nhiêu người... Nhiều đồng đạo đều nhao nhao đòi Thanh Vân Môn ta phải thoái nhượng, nói cây gậy

đó rõ ràng là tà vật của Ma Giáo từ tám trăm năm trước, có sao bây giờ lại nằm trong tay một đệ tử của bản môn?"

Điền Bất Dịch xiết chặt tay thành nắm đấm, gân cốt kêu lên răng rắc, sắc mặt vô cùng khó coi, gầm gừ giận dữ: "Thằng tiểu súc sinh đó!"

Thương Tùng đạo nhân chậm rãi nói: "Điền sư đệ, đệ bất tất phải tức giận quá thế, sự thể này quả thực chúng ta không ai có thể lường trước được. Chuyện nghiêm trọng nhất hiện giờ là cả Thiên Âm Tự và Ma Giáo đều dính dáng tới việc này. Sự vụ đã quá sức nghiêm trọng như vậy, ta thấy chúng ta chỉ còn cách nhanh chóng quay về xin chưởng môn sư huynh định đoạt!"

Điền Bất Dịch thở dài một tiếng, lão đã tu luyện bao nhiêu năm rồi nên lập tức chế ngự được sự cuồng nộ, khẽ gật đầu nói: "Phải đó, chúng ta lập tức khởi hành ngay thôi." Nói tới đó, ánh mắt lão bỗng chuyển hướng sang thanh Thiêu Hỏa Côn đang ở trên tay Thương Tùng đạo nhân.

Không ngờ Thương Tùng đạo nhân khẽ nhếch môi cười, thu lấy Thiêu Hỏa Côn vào trong áo mình.

Điền Bất Dịch biến sắc. Tiêu Dật Tài đứng bên khẽ nhíu mày: "Thương Tùng sư thúc, pháp bảo đó..."

Thương Tùng đạo nhân nhìn hai người, xòe bàn tay ra, rồi quay qua Điền Bất Dịch nói: "Điền sư đệ, đệ tử của đệ lần này đã gây ra chuyện lớn rồi, làm Thanh Vân Môn chúng ta một phen muối mặt trước mặt nhân sĩ chính đạo trên thiên hạ, lại còn đắc tội với Thiên Âm Tự. Đệ là sư phụ phải chăng là cũng không tránh khỏi có phần trách nhiệm?"

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, hai đồng tử co lại, lạnh lùng nói: "Vậy thì sao?"

Thương Tùng đạo nhân nói rành rọt từng tiếng một: "Ta là chưởng quản hình phạt của Thanh Vân Môn, vật chứng tất phải do ta quản lý, thiết tưởng Điền sư đệ không còn gì phải thắc mắc chứ?"

Điền Bất Dịch trợn mắt nhìn Thương Tùng một lát, đột nhiên giậm chân, dùng dùng nộ khí bỏ ra ngoài.

oOo

Một góc nhỏ của Xương Hợp Thành, cũng như mọi ngày, người qua kẻ lại vô cùng náo nhiệt.

Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn đứng ở một góc đường, nhìn thấy đằng trước một tấm bảng đề "Đông Hải khách sạn", đích thị là một tiểu khách sạn rất tầm thường, thì nhũn mày có vẻ phân vân.

Tiểu Hoàn tay vẫn cầm xâu kẹo hồ lô bọc đường, mút chùn chụt một cách rất ngon lành, một lúc mới quay sang Chu Nhất Tiên nói: "Ông à, ông có chắc đám người Thanh Vân Môn đó thực sự ở tại đây không?"

Chu Nhất Tiên gật đầu đáp: "Vớ vẩn, người không thấy cái đám người đang ra ra vào vào ở đó đích thị là những kẻ tu chân luyện đạo hay sao?" Nói tới đó, lão dường như lẩm bẩm một mình: "Bọn họ đi Lưu Ba Sơn lâu vậy mới về, không biết có kết quả gì không?"

Tiểu Hoàn liếc xéo lão, nguýt dài một cái: "Chẳng hiểu ông nghĩ ông là cái gì với bọn họ chứ! Nói ông là người của Thanh Vân Môn thì ông không dám nhận, nói không phải thì sao ông lại sốt sắng quan tâm đến bọn họ như vậy?"

Chu Nhất Tiên nghẹn họng, tức khí vặc lại: "Ta tất nhiên là không thêm nhận thân với mấy đứa tiểu bối Thanh Vân Môn đó! Ta đây sớm đã hiểu nhân tình thế thái, tình nguyện cả đời vui sống thanh bần, tiêu du chân trời góc bể, vì chúng sinh trong thiên hạ mà..."

Tiểu Hoàn lắc lắc đầu bỏ đi.

Chu Nhất Tiên đang ba hoa thiên địa cũng đành phải nuốt trở vào trong bụng, đành hắng một tiếng, liếc nhìn vào Đông Hải khách sạn lần cuối rồi cũng quay gót trở đi.

Tiểu Hoàn vừa đi vừa nói: "Ông nói thì hay lắm, cái gì mà ông cháu ta theo họ tới Lưu Ba Sơn coi chuyện náo nhiệt, kết cục là suốt mười ngày trời hỏi đến rã họng khắp ven bờ Đông Hải cũng chẳng có thuyền nào chịu đưa mình tới đó cả!"

Chu Nhất Tiên lại như mắc nghẹn, đành cười suông một tiếng: "Ấy là vì cái lũ thuyền phu đó chẳng có chút kiến thức nào cả, đến Lưu Ba Sơn mà cũng chẳng biết ở đâu, đúng là phường giá áo túi cơm!"

Nói mấy câu đó là trong bụng lão muốn vớt vát sự việc, nhưng lòng không khỏi thấy mất mặt với cô cháu gái, liền giở trò đánh trống lảng: "À mà không biết cái anh bạn Trương Tiểu Phàm đó thế nào rồi nhỉ, khéo bỏ xác ở Lưu Ba Sơn rồi cũng nên?"

Tiểu Hoàn lườm lão một cái, nói: "Ông chỉ nói lung tung, hôm đó cháu coi chỉ tay cho hấn ta, tuy số mệnh của hấn quả là kỳ quặc, ứng vào tướng "loạn ma", nhưng mà về

đường sinh mệnh thì không có cản trở gián đoạn chi hết, chắc chắn không phải là loại người đoản mệnh đâu."

Chu Nhất Tiên cười ha hả, nói với Tiểu Hoàn: "Nói vậy chứ ta ngày càng tò mò quá đi mất, hôm đó ở chỗ cái giếng cổ Mãn Nguyệt bên ngoài Hắc Thạch Động, không biết hấn nhìn thấy gì vậy ta?"

Tiểu Hoàn bật cười: "Chuyện đó mà giờ ông vẫn còn để bụng à?"

Chu Nhất Tiên gục gặc đầu nói: "Tất nhiên, hấn là kẻ mang tướng mệnh "loạn ma" hiểm hoi vạn người mới có một, ta càng ngày càng cảm thấy tò mò về hấn!"

Tiểu Hoàn gật đầu lia lịa, cười nói: "Kỳ thực cháu thấy..."

Hai ông cháu đang cười nói vui vẻ bỗng phát hiện thấy thoáng có bóng người lướt qua ngay trước mặt, suýt nữa thì đâm phải mình, giật mình đánh thót, chân rú cả lại, khó khăn lắm mới đứng vững lại được. Chu Nhất Tiên tức giận hét lớn: "Kẻ nào..."

Lời mới thốt ra nửa chừng thì thanh âm đã lập tức tắt ngấm, Tiểu Hoàn cũng hoảng hốt vội ngược mặt nhìn ra phía trước, tức thì kêu lên một tiếng sợ hãi, chỉ thấy trước mặt xuất hiện hai người, phía trước là một thiếu nữ thanh tú mỹ lệ, mình mặc áo xanh biếc, đích thị là cô gái hôm trước đây đã khiến hai ông cháu chịu biết bao khổ sở - Bích Dao. Phía sau lưng Bích Dao cũng là một cô gái, chỉ thấy nàng mặc bộ trang phục màu đen, đeo một tấm sa đen không trông rõ mặt.

Chu Nhất Tiên cười méo cả miệng, liên mồm nói: "Là tôi sai, là tôi sai...", vừa nói vừa đưa mắt cho Tiểu Hoàn. Tiểu Hoàn tuy nhỏ tuổi nhưng rất tinh ranh, lập tức hiểu ý. Nhưng cả hai vừa mới quay mình định co cẳng chạy đã thấy thân mình nhẹ bỗng, thì ra mỗi người đều đã bị một cô gái túm lấy nhấc bổng lên. Chỉ thấy trước mắt cảnh vật chuyển động vù vù, nhà cửa phố xá vun vút chạy ngược hết cả lại đằng sau, đến khi ông cháu nhà lão kịp tỉnh ra thì đã thấy mình đang ở trong một cái hẻm nhỏ tịnh không một bóng người.

Chu Nhất Tiên sợ đến toát mồ hôi, tự biết thiếu nữ đứng trước mặt đạo hạnh hơn xa mình, không biết lần này phải chịu đau đớn đến thế nào đây, lập tức làm ra bộ mặt méo mó khổ sở: "Vị cô nương này, ta... hôm đó ta quả thật không phải, a, ta hoàn trả lại cô tiên này, cô nương là bậc đại nhân đại lượng, tha cho chúng ta đi nha!"

Bích Dao nhíu mày. So với lúc còn ở Lưu Ba Sơn, sắc diện nàng lúc này có phần tiều tụy. Nàng trừng mắt nhìn Chu Nhất Tiên, nói: "Ai thêm mấy đồng bạc của lão! Ta hỏi lão việc này, lão mau thật thà mà trả lời nghe chưa!"

Chu Nhất Tiên lập tức nói: "Cô nương đã hỏi, lão biết chuyện gì sẽ thành thực trả lời, không biết cô nương muốn hỏi chuyện tài vận hay chuyện sinh mệnh, hay là cô muốn biết chuyện nhân duyên? Máy thứ đó thì đúng là bản sự của Chu Nhất Tiên Chu đại tiên nhân này rồi, lại đây lại đây, để ta bói cho cô nương một quẻ..."

Lão đang càng nói càng bốc, bỗng nhiên cảm thấy Tiểu Hoàn ở bên cạnh khẽ giật giật gấu áo, ngạc nhiên quay lại hỏi: "Sao vậy?"

Tiểu Hoàn mồ hôi ròng ròng trên mặt, đưa mắt cho lão, rồi cười cầu tài với Bích Dao một cái: "Vị này, vị đại tỷ tỷ xinh đẹp này, không biết tỷ tỷ có chuyện gì muốn hỏi chúng tôi?"

Bích Dao trầm ngâm một lúc mới nói: "Hai người vừa mới rồi ở ngoài cửa Đông Hải khách sạn ngó nghiêng cái gì thế?"

Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn khẽ đưa mắt cho nhau, đoạn nói: "Không, không có gì cả, chúng tôi chỉ là tình cờ đi qua, trông thấy có rất nhiều người tu đạo ở đó nên dừng lại xem chơi mà thôi."

Bích Dao thận trọng hỏi: "Lão vừa nói là người của Thanh Vân Môn tất cả đang ở tại đó ư?"

Chu Nhất Tiên gật đầu đáp: "Có vẻ là như vậy."

Bích Dao trầm mặc hồi lâu mới run run hỏi: "Lão... lão có khi nào thấy bọn họ cứu chữa cho một đệ tử Thanh Vân Môn trẻ tuổi không?"

Chu Nhất Tiên giật mình, tức thì hiểu ngay ý tứ của Bích Dao, nói: "Cô nương muốn hỏi bọn ta có thấy anh bạn trẻ tên Trương Tiểu Phàm đó không chứ gì?"

Bích Dao không ngờ lão lại biết đích danh Trương Tiểu Phàm, khe khẽ gật đầu nói: "Phải rồi, lão có thấy hắn không?", sắc mặt nàng tức thì tỏ ra mấy phần quan thiết.

Chu Nhất Tiên cùng Tiểu Hoàn lắc đầu.

Nét mặt Bích Dao lập tức tỏ rõ sự thất vọng, tưởng như muốn nói điều gì đó, nhưng rồi đột nhiên cảm thấy bất hảo chán chường, xua tay nói: "Hai người đi đi!"

Chu Nhất Tiên với Tiểu Hoàn sững sờ, lập tức cảm tạ nàng rồi rảo cẳng chạy ra phía đầu hẻm, nhưng mới được vài bước đã nghe Bích Dao phía sau đột nhiên hô lên: "Đứng lại đã!"

Sự sững sờ của Chu Nhất Tiên rốt cái bịch!

Chỉ nghe Bích Dao từ tốn nói: "Hai người hôm trước ở bên ngoài Hắc Thạch Động có nói gì đó về cái giếng cổ Mãn Nguyệt, nó có sự tích gì vậy?"

Chu Nhất Tiên thở phào một cái, vội vàng đem câu chuyện về cái giếng cổ Mãn Nguyệt kể lại đầu đuôi, sau cùng nói thêm vào: "... Ừm, tóm lại là, theo như truyền thuyết thì vào những đêm trăng tròn, kẻ nào nhìn vào trong giếng Mãn Nguyệt sẽ có thể thấy được hình ảnh của người mà hắn yêu thương nhất!"

Bích Dao thoáng biến sắc, không nói một lời nào, run run xuất thần. Chu Nhất Tiên còn đang nghĩ không biết cô gái đã trải qua trăm ngàn biến cố này có vấn đề gì kỳ quái thì bỗng thấy Tiểu Hoàn lén kéo áo mình. Lão cúi xuống bắt gặp ánh mắt của Tiểu Hoàn, tức thì tỉnh ra, cả hai rón rén lén ra ngoài. Bích Dao cùng với cô gái áo đen thần bí nọ cũng chẳng thém ra tay ngăn cản.

Giây lát trong con hẻm nhỏ chỉ còn lại mình Bích Dao với cô gái áo đen bí ẩn.

"U di, di nghĩ hắn đã nhìn thấy ai?" Lời vừa nói ra, Bích Dao bỗng cười đau khổ với chính mình, nét mặt vô cùng chua xót: "Kỳ thực không cần nói cũng biết, chắc chắn là hắn đã nhìn thấy vị sư tử của hắn, nếu không thì cũng là cô nương đồng đạo Thanh Vân Môn sử dụng Thiên Gia thần kiếm dung mạo tuyệt thế đó, ta còn phải băn khoăn làm gì kia chứ?"

Người được Bích Dao gọi là "U di" đó từ tốn nói: "Con bất tất phải như vậy, lũ nam nhân bọn họ căn bản nhiều khi cũng chẳng biết mình nghĩ gì nữa là!"

Bích Dao nhắm mắt lại, hồi lâu mới mở ra, trong mắt thoáng một nét thương trách bi ai, nhìn cô gái áo đen nói: "U di, con muốn gặp hắn."

Cô gái áo đen lập tức lắc đầu nói: "Không được."

Giọng Bích Dao vô cùng đau khổ: "U di, tình trạng hiện giờ của hắn đúng là sống cũng như chết, con... con... lòng con quả thật không thể yên tâm!"

Cô gái áo đen khẽ thở dài, nói: "Cha con vốn đã biết con thế nào cũng làm loạn lên nên đã kêu ta theo canh chừng con. Hiện giờ cao thủ Thanh Vân Môn đầy rẫy khắp nơi trong khách sạn, chúng ta mà liều lĩnh lén vào thì chắc chắn sẽ không thoát khỏi tay họ." Nói tới đó, thanh âm của nàng dường như cũng có phần thương cảm, dịu dàng nói: "Dao nhi, ngày tháng còn dài, nhất định con sẽ có ngày gặp lại hắn."

Bích Dao run rẩy hồi lâu mới nói: "Nhưng mà... nhưng mà hắn đã phạm phải điều đại kỵ của phe chính đạo, nhờ đâu bọn họ sẽ giết hắn thì sao..."

Cô gái áo đen nhíu mày, lắc đầu nói: "Bích Dao, con nên tỉnh táo lại một chút, ngày thường con đâu có hồ đồ thế này. Trương Tiểu Phàm hiện giờ ngoài chuyện sở hữu Phệ Huyết Châu còn bị hoài nghi là có quan hệ với Thánh Giáo chúng ta, thêm vào đó lại còn một chuyện cũng không kém hệ trọng là hắn không hiểu sao lại tu luyện được

Đại Phạm Bát Nhã của Thiên Âm Tự, chuyện này quả thật không phải nhỏ đâu, nếu mà không tra xét cho rõ ràng nguồn ngọn thì tất Thiên Âm Tự với Thanh Vân Môn sẽ chẳng thể nào cơm lành canh ngọt được nữa. Ta đồ rằng bọn Thanh Vân Môn nhất định sẽ đem Trương Tiểu Phàm về Thanh Vân Sơn để đích thân Đạo Huyền quyết định, sau đó mới giao lại cho Thiên Âm Tự, trước mắt tạm thời không xảy ra chuyện gì đâu!"

Bích Dao vô thức cắn chặt môi tái nhợt, thật lâu không thấy có phản ứng gì.

Nơi khoe mắt cô gái áo đen dường như phảng phất nét thương yêu, giờ tay khẽ vuốt mái tóc mềm mại của Bích Dao, nhỏ nhẹ an ủi: "Không sao cả đâu, con đừng lo lắng quá, cha con chẳng phải đã nói rồi đó sao, người sẽ không chịu ngồi yên mà không làm gì cả đâu."

Bích Dao lẳng lặng gật đầu, thốt nhiên ngẩng đầu lên, nắm chặt lấy tay cô gái áo đen, thống thiết cầu xin: "U di, con biết cha sẽ không khoanh tay đứng nhìn, nhưng con muốn cầu xin cả dì nữa, dì giúp hấn với nhé!"

Cô gái áo đen trầm mặc không nói gì, khẽ lảng tránh ánh mắt của nàng, nhìn ra phía ngoài con hẻm.

Bích Dao kêu lên da diết: "U di!"

Cô gái áo đen khẽ thở dài một tiếng, nói: "Được, nếu cha con đã quyết định cứu hấn, ta cũng sẽ giúp."

Bích Dao hoan hỉ ra mặt.

Cô gái áo đen cười khẽ, có điều nét cười ấy ẩn sau tấm hắc sa, không ai thấy rõ được, cũng không ai rõ trong thâm tâm nàng nghĩ gì, chỉ thấy tấm sa đen khẽ rung lên từng chập.

Cái đêm hôm ấy, khi nhìn thấy cảnh chàng thiếu niên bất chấp sinh tử lao vào đương cự với con thú lớn hung hãn thì nàng ở trong bóng tối phía sau tim bỗng đập thành thịch!

Dường như, rất nhiều năm về trước, cũng đã có một bóng hình, y phục của chàng trắng phau như tuyết.

Thần sắc của chàng khi đó, phảng phất cũng có mấy phần giống cậu thiếu niên kia...

- o O o -